

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

НЕДЕЉА МЕСОПУСНА СТРАШНОГА СУДА

свети мученик Маврикије и 70 војника, свети мученици у
Евгенији

Мт. 25, 31 - 46, зч. 106; 1Кор. 8, 8 - 9,2 зач. 140.

архиепископ Аверкије Џорданвилски ХОЋЕ ЛИ БИТИ СТРАШНОГ СУДА

*Ходите благословени Оца мојеј; при-
мије Царство које вам је припремљено
од постања света. (Мт 25,34) Идише од
мене, проклеши, у огањ вечни који је при-
премљен ђаволу и анђелима његовим.
(Мт 25,41).*

Приближава се Велики пост — вре-
ме покајања — и ево, у претпоследњу
недељу пред његов почетак, у такозвану
Недељу месопусну (о Страшном суду),
света Црква, настојећи да нас са нарочи-
том снагом привуче делотворном пока-
јању, у данашњем јеванђељском началу
и у живим и сјајним сликама богослуж-
бених песама подсећа нас на предсто-
јећи Други Христов долазак и Страшни
Суд који нас очекује, последњи и конач-
ни суд Божији над целим човечијим ро-
дом.

Чија осетљива душа неће задрхтати
од саме помисли на овај заиста страشان
призор! Али оно што ће се тада стварно
збити, како нас учи света Црква, прева-
зићи ће сваку човечију представу и пои-
мање. Какав ужас ће обузети срца свих
упорних, непокајаних грешника! Какав
очајнички јак ће се отети из груди оних
који су за време свог земаљског живота

безумно хулили на име Божије, ругали
се светињи, подсмевали се Светој вери
и Цркви, излагали подсмеху и порузи ве-
рујуће људе, па и сам овај Страшни суд,
сматрајући себе, у непромишљеној гор-
дости својој, одвећ „мудрим“; одвећ
„ученим“ и „високообразованим“ да би
веровали у Све оно што учи света Цр-
ква. Никакав човечији језик неће моћи
да изрази бескрајно очајање које ће их
тада обузети, али... биће већ касно. Јер
дође велики Дан Гнева његова, и ко мо-
же опстати? (Отк 6, 17).

*То је дан Гнева и откривања правед-
нога суда Бога, који ће дати свакоме по
делима његовим (Рим 2, 5-6), јер Бог је
установио дан у који ће судити васељени
по правди (Дап 17,31), да прими сва-
ки оно што у телу учини, било добро или
зло (2 Кор5,10). Свачија зла дела, чак и
најскривенија, све тајне мисли и осећа-
ња, тежње и жеље разобличиће се тада
јавно пред свима и испуниће се јасно ре-
чи које је Господ некад казао: Ништа
није скривено што се неће открити, ни
тајно што се неће дознати (Јк 12,2).*

окорелости нашег срца и оскудности
љубави у нама“ и што ће „нас спопасти
страх кад будемо видели да је мало љу-
бави у нама“ (?!). Поставља се питање:
а зашто се ми не ужасавамо тога већ са-
да, живећи на земљи? Зашто се злобни,
крвожедни целати, који су тако сурово
и немилосрдно уништили милионе пот-
пуно невиних људи у нашој несрећној
отаџбини, потпалој под власт сатаниста,
нису нимало бојали да „виде мало љу-
бави у себи“? Или ће сви свирепи зло-
чинци, који су изгубили човечији лик,
на Страшном суду изненада променити
своју природу окорелу у крвавим зло-
чинима и тренутно се претворити у
кротке и незлобиве јагањце? Али такво
учење не налазимо нигде у Светом пи-
сму.

Није га знала никада током векова ни
наша света Црква. Она је свагда учила и
учи само о праведној плати свакоме по
делима његовим. Ах, та лажна, сладуња-
ва, лицемерна фарисејска љубав, о којој
воле непрестано да говоре ови савреме-
ни фарисеји, који, у стварности, „имају
зле намере“ према својој браћи и који
хоће да превазиђу самог Бога, Човеко-
љубивог, али и праведног. А ми знамо да
су сви истински хришћани у свим веко-
вима свагда побуђивали Себе на врлин-
ски живот и да их је заиста ужасавала
мисао о предстојећем Суду Божијем. По-
мишљам на страшни дан и жалим због
својих дела злих. Како ћу одговарати бе-
смртноме Цару? С каквом ћу смелошћу
погледати на Судију неваљаца ја? Ми-
лосрдни Оче, Сине Јединородни, Душе
Свети, помилуј ме. — Тако су они моли-
твено вапили Богу са свом Црквом (Се-
далан Недеље месопусне). А свети оци
подвижници поучавали су хришћане ре-
чима премудрог Сираха: Сећај се своје
кончине и навек нећеш сагрешити (Си-
рах 7,36). А ови савремени јеретици због
нечега упорно уливају људима у главу да

на Страшном суду неће бити ничег стра-
шног и да се зато не треба бојати Стра-
шног суда. По свој прилици, свим
благоразумним људима треба да буде ја-
сно одакле води порекло ово очекивање
и ко надахњује такве „проповеднике“ да
тако уче. Ово учење јасно произилази из
оне карактеристичне усмерености и те-
жње савременог доба да помири људе са
ђаволом, убеђујући их да ђаво уопште
није страشان. Овако усмерени, ови „про-
поведници“ су почели чак и да идеали-
зују ђавола, а сада настоје да представе
ђавола као сасвим безазлено створење,
са којим можемо имати најбоље односе,
или као митско биће које можемо извр-
гавати руглу и подсмеху, али кога не тре-
ба да се бојимо: његовим именом
називају ресторане, трговачке фирме, па
чак и ученике у школама, и при том сву-
да изображавају његов мефистофелски
лик да би све навикли на његов изглед.
Укратко речено, ова нова „модерна“ иде-
ологија „неохришћанства“ или, што је
исто, „неохилијазма“ своди се на паролу
(које, разуме се, не исказују тако отворе-
но и без околишања): „Живите за своје
задовољство! Грешите необуздано, коли-
ко хоћете и како хоћете, и ничега се не
бојте! Бог је љубав и он ће свима све ио-
нако опростити! А некаквог страшног ђа-
вола и Страшни суд измислили су
монаси фанатици, на чије бесмислице не
треба обраћати пажњу!“ Отуда, из тог ис-
тог извора (свесно или несвесно) у нашој
емигрантској средини непрестано се ши-
ри и усиљено пропагирање „балова ма-
скарада“ које се временски поклапају са
„покладама (белом недељом)“, управо са
данима молитвеног помињања Страшног
суда, а потом и Адамовог изгнања из ра-
ја (Недеља сиропусна)...

email: kontakt@manastirpodmaine.org
internet prezentacija: manastirpodmaine.org

Тада неће бити места никаквим оправдањима.

Кад види самог себе у својој ружној моралној наготи, свако ће осећати и бити свестан да га сви виде онаквог какав је стварно, у свим својим делима, речима и помислима. Свако ће осећати муку од гриже сопствене савести. Неподношљиво осећање стида обузеће оне који су за живота умели вешто да скривају своје грехе, своје срамотне страсти и пороке, и настојали да изгледају пред људима честити, поштени и побожни. То сазнање о свеопшности виђења грехова, ти прекори савести и осуде са свих страна тако ће притискати душу својом тежином да ће грешнику бити лакше ако горе падну и покрију га него да стоји тако, представљајући толико ружан и сраман приказ за небеске и земаљске погледе. Многи ће тада помислити: „Боље би нам било да се нисмо родили На свет него да доживљавамо овакву срамоту“

Дакле, то ће бити уистину Страшан Суд. Страшан по својој неумитности, страшан по својој неопозивости и безусловности својих одлука, страшан по својим последицама за непокајане грешнике, јер за њих неће бити никаквих извињења, никаквих оправдања, никаквих олакшавајућих околности, ни сродство, ни пријатељство, ни везе, ни богатство, ни Слава — ништа неће помоћи тада. И ђаво који их вараше (који обмањује грешнике мамцем греха) би бачен у језеро огњено и сумпорно, где је и звер (Антихрист) и лажни пророк, и биће мучени дан и ноћ у векове векова (Отк 20, 10). А тамо, у то исто језеро огњено, заједно са ђаволом и његовим слугама, биће бачени и сви непокајани решници чија имена неће биши Записана у Књизи живота (Отк.20, 15): А странаљивима (бојажљивима, који немају храбрости

да буду хришћани) и невернима и нечистима и убицама и блудницима и врачарима и идолопоклонцима и свима лажама, њима је удео у језеру које Гори огњем и сумпором, што је друга смрт (Отк 21,8). И то је сасвим природно и разумљиво, јер Господ није само бескрајно милосрдан него је и бескрајно праведан судија. У њему, како нас учи Реч Божија, на начин тајанствен и непојмљив за човечији ум, милост и испитна сretoше се, правда и мир целиваше се (Пс84, 11). Он прашта и чини милост свим грешницима који се искрено кају, а упорне, тврдокорне и непокајане, као праведан Судија и Давалац плате, осуђује и кажњава. Али ко је од нас без греха? И шта да чинимо да бисмо избегли ту праведну осуду Божију на његовом последњем, Страшном суду? Чини се да је одговор свима познат, јасан и разумљив: Треба се кајати! Сила истинског покајања је таква да оно брише све наше грехе и неправде, ма колико они били тешки, и, улеђујући одећу човечије душе, и највећег грешника може да покаже на суду као безгрешног граведника. Света Црква нас пред почетак Великог поста и подсећа на Страшни суд управо зато да бисмо се пробудили из лакомислене безбрижности и греховне успаваности, у којима обично живимо, и да бисмо решили да се истински покајемо. Ако се не покајете, као да нам она (Црква) тако говори речима самог Господа Исуса Христа, сви ћете тако изгинути. (Лк 13, 3). Такво је, у најопштијим и најосновнијим цртама, учење наше свете православне хришћанске Цркве о Страшном суду и о неопходности покајања, какво је она свагда исповедала. Авај, ово учење уопште није по вољи савременом, „модерном“ човеку, који пропада у жељама варљивим (Еф

4,22), који би хтео да грешни некажњено, не кајући се и не мислећи о последицама. А још више је, свакако, ово учење непријатно непријатељу Божијем и непријатељу човечијег спасења — ђаволу — и свима онима који су успели да му продају своју душу, и који су за свакојака земаљска добра дали себе у верну службу њему. И ево, управо зато смо у наше зло доба постали сведоци појаве потпуно новог учења, досад нечувеног у нашој Цркви, о томе да и Други Христов долазак и Страшни суд треба схватати некако „алегорично“, „у преносном смислу“, а не буквално, и да Страшни суд у суштини уопште неће бити страшан. Пропагатори таквог „учења“ веома самоуверено и ауторитативно тврде да су „мрачни фанатици, монаси, измислили“ све што смо напред изнели, а да савремени „просвећени хришћани“ не могу и не треба да верују у све то. (А како пак, поставља се питање, да не верују у оно што је јасно и одређено речено у Светом писму, ако већ не верују великим оцима Цркве и славним духовносним подвижницима које је прославила света Црква), јер је сам Христос, веле, рекао: не дођох да судим свету, него да спасем свет (позивајући се при томе на Јн 12, 47; Мт 18, 11 и Лк 9,56). Још одавно смо упозорени да ће се лукавство сатане и његових слугу, нарочито у последња времена, пројављивати и тако што ће ради погубљења људи они вешто користити чак и текстове Светога писма, криво их тумачећи. (На таквом кривом тумачењу су и засноване све многобројне савремене секте.) Тако је и у овом случају: први пут Христос је дошао на земљу заиста да спасе свет, али други пут неће доћи да спасе свет, него да суди свету, при чему ће мерило

овог суда, као што је сам рекао, бити реч коју је проповедао: Реч коју ја говорих, она ће му судити у последњи Дан (Јн 12,48), то јест: ко не буде држао учење које је Христос Спаситељ донео на земљу, тај ће бити осуђен на Страшном суду. И коме ово може бити нејасно? — Само злонамерно наstroјеном уму. Али како се може извртати оно што је у Светом писму тако јасно речено? Ево, Он долази са облацима, и угледаће га свако око, и они који га прободоше, и заплакаће због њега сва племена земаљска. Да! Амин. (Отк 1,7 — упореди ово са Дап 1, 11). Ево, долазим ускоро, и плата моја са мном, да свакоме дам по делима његовим (Отк 22, 12), говори сам Господ. Шта још може бити јасније и разумљивије од ових речи? Дакле, и суд ће несумњиво бити страшан, и плата ће свакоме по делима његовим бити, и пакао са вечним мукама за непокајане грешнике ће бити. Јер ово захтева највиша божанска праведност, коју тако јасно осећа и чију савршену неопходност признаје и свако човечије срце неискварено и незатровано лажним мудровањем. Међутим, представници новопечене јереси (саображавања) савремености, коју смо назвали „неохилијазам“ који верују у „прогрес човечанства“ и у „устројење Царства Божијег на земљи“ нипошто не желе да размишљају о крају света, о Другом Христовом доласку, о Страшном суду и о вечним пакленим мукама, које им предстоје ако остану при таквом свом наstroјењу. Они сами себи угађају и другима бацају праšину у очи погрешно проповеданом идејом „љубави“, која тобоже укида божанску истину и правосуђе, и више него наивно тврде да ће се Страшни суд наводно свести само на то да ћемо се „ужаснути